

"Sóc millor a l'estudi que dalt de l'escenari"

El músic Pep Sala intenta reprendre la seva carrera musical després de la mort de Carles Sabater, el seu company al grup Sau. El suport dels seus companys l'ha ajudat molt a refer-se, a tornar a tocar en directe i a preparar un nou disc.

Després de dotze anys de compartir vivències amb el cantant Carles Sabater, Pep Sala afronta un dels moments més durs de la seva dilatada trajectòria musical: començar en solitari. Fins ara, les breus etapes transcorregudes amb Pep Sala i la Banda del Bar havien estat un simple *divertimento* que mai no havia passat per davant del seu projecte prioritari: Sau.

Aquest estiu, Pep Sala combina la seva feina de preparació del seu primer disc en solitari amb els primers concerts després de la mort de Carles Sabater. Acompanyat pels músics de la darrera època de Sau i refugiat al seu estudi de Santa Eulàlia de Riuprimer, prop de Vic, Pep Sala crema les hores acabant de buscar el so que ha de caracteritzar el nou grup i polint les lletres del que ha de ser el seu primer disc. A la memòria, un dels moments més agreujats de la seva carrera, l'homenatge a Carles Sabater, al Palau Sant Jordi de Barcelona el 27 d'abril de 1999.

—*Fa més de dos mesos del concert d'homenatge a Carles Sabater. Amb la perspectiva del temps, quina valoració fa del que va passar aquella nit?*

—Costa saber exactament què va passar. Crec que vam fer el concert que havíem de fer. Va predominar bastant la dignitat i no vam buscar la part lacrimògena. Evidentment, la part emocional hi va ser i molt important, però va ser espontània. Va ser molt digne.

—*Hi va haver un moment absolutament màgic al final, amb tot el públic cantant el "Boig per tu". Com se us va ocórrer fer un karaoke?*

—No era un *karaoke*. Era la manera de retre un homenatge al Carles i a la gent que ens ha seguit al mateix temps. Volia que fos un concert de Sau en què hi vingués gent que fes el paper que feia en Carles i al fi-

nal, a la cançó que sens dubte és la més important de Sau, vaig pensar que estaria bé que cantessin els qui eren més importants per Sau: els seus seguidors.

—*El concert va anar precedit de moltes picabaralles. No va enfosquir la imatge d'un concert que hauria d'haver estat més unànime?*

—Són coses que passen i no se'ls hi ha de donar més importància. El concert va anar fantàstic i això és el que compta. Estic segur que tothom que va participar-hi està molt content d'haver-ho fet.

—*Però d'alguna manera s'ha trencat la imatge d'unió que, als ulls del gran públic, hi havia entre tots els grups catalans. No li sembla que és lleig que passi tot això i més per un concert d'homenatge a un cantant desaparegut?*

—Cadascú quan fa alguna cosa, sap per què la fa. M'ho agafo més aviat com una anècdota.

—*Què recorda més de l'homenatge?*

—Que m'anava el coco a mil. Hi havia tantes coses a controlar... Quan estàs dalt de l'escenari, tens 26 convidats, i fas una cosa que et toca tan a dins... sents una barreja d'aclaparament, d'ocupació, d'haver de controlar-ho tot.

—*El concert es va enregistrar. En sortirà un disc?*

—No ho sé. Depèn més dels permisos i que les companyies es posin

d'acord que d'altres coses. Però m'agradaria que s'edités perquè va ser un concert molt important.

—*Va ser el punt i final de Sau. Ara ha començat a actuar en solitari. És el que pensa fer en el futur?*

—Sí. Tinc una banda amb uns músics excepcionals i que a més a més són grans amics, que també és molt important. Aquest estiu farem alguns concerts.

—*Quins músics l'acompanyen?*

—Són els mateixos amb qui vam fer l'últim concert

"Faig música d'una forma molt egoista, la faig per mi. Després es defineix el 'target' de públic, però això ja són coses que a mi no m'importen. Des de l'estudi de gravació, totes aquestes qüestions es veuen molt marcianes."

de Sau: Toni Pagès, bateria, Jordi Gas, baix, Josep Lluís Pérez, guitarra, i Ramon Altimir, piano. També són els mateixos que van gravar el darrer disc de Sau, *Amb la lluna a l'esquena*, però sense el Quim Benítez ni la Simone Lambregts.

—Els va proposar vostè de seguir?

—No, més aviat van ser ells. Em van agafar i em van dir “vinga, Pep”. M’han ajudat moltíssim. Jo esperava molt d’ells com a persones i han superat totes les previsions. En general tots els músics que han tocat amb Sau s’han portat molt bé, però els que he tingut més a la vora han estat aquests.

—Ara també prepara un nou disc. L’estil és hereu del que feia amb la Banda del Bar?

—Encara és molt aviat per definir-nos. Jo faig el que em ve de gust, sense plantejar-me les coses abans. No dic “ara farem un disc blau cel”. Faig el que surt i m’està bé si surt vermell. Suposo que sortirà cap el Nadal. Abans és impossible.

—Amb tot el que ha passat, no té la sensació d’haver de tornar a començar?

—No, crec que és un capítol més. Hi ha moments molt bons i moments baixos però això també ens havia passat amb Sau, abans de Sau i ens continuarà passant després de Sau. Ara hem fet alguns concerts i la gent s’ho ha passat bé. Estic en una situació una mica estranya però no tinc la sensació d’haver-me d’examinar altre cop. O com a mínim, no la tinc més que abans. A cada concert has de demostrar coses però alhora no cal demostrar res perquè has de sortir a passar-t’ho bé tu. Si tu t’ho passes bé, la gent s’hi apunta.

—Amb el Carles teníeu projectat un nou disc. Els temes que havíeu començat a fer els ha llençat a l’aigüera o en reciclarà algun?

—Bàsicament han anat a l’aigüera. Només hi ha una cançó en què ja havíem començat a treballar plegats la lletra i que potser l’aprofitaré al nou disc.

—Hi haurà algun tema dedicat al Carles?

—Tampoc no ho sé. Crec que serà una qüestió del moment. No es tracta de dedicar un disc a una persona perquè pensis que ho has de fer. Hem fet un homenatge al Carles i l’hem fet tan bé com hem sabut. El que no volem fer és passar-nos la vida mirant enrere. Parlant d’ell sí, perquè és un plaer, però jo i la banda tenim ganes de mirar endavant.

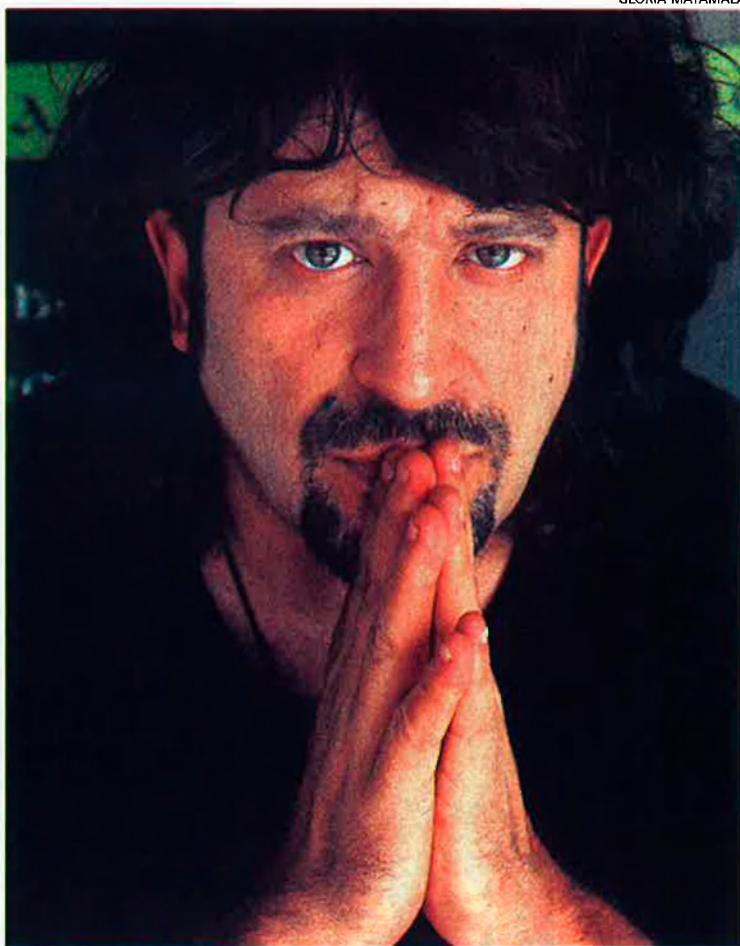
—A banda del projecte com a intèrpret, vostè ja havia fet moltes altres feines en el camp de la música: productor d’altres grups, compositor de bandes sonores, de sintonies de televisió... Ho continuarà fent?

—Aquestes coses jo les faig per passar-m’ho bé. Les continuaré fent com ara, si em motiven. És diferent fer la sintonia d’un programa de televisió en què es commemora el centenari del Barça que fer la de *Sorpresa, sorpresa*, per exemple. Una cosa la pots fer perquè et motiva i l’altra... t’han de motivar pagant (riu). Sempre hi ha d’haver una motivació.

—El públic que buscarà serà el que seguia Sau?

—No, jo no m’adreço mai a cap públic. Faig una música i a qui li interessi, que l’escolti. No he posat mai en un disc “aquest disc és per a gent més gran de...”

—Quan l’escolta sí que es pot deduir a qui agradarà.

—Sí, però no és determinat. Quan l’escoltes penses que agradarà més a un tipus de gent però jo l’he fet d’una forma molt més egoïsta que tot això, l’he fet per mi. Després es defineix el *target* de públic però això ja són coses que no m’importen. Des de l’estudi de gravació, tot això es veu molt marcià.

—S’ho passa més bé a l’estudi que dalt l’escenari?

—M’ho passo molt bé a l’estudi i em sembla que sóc millor músic a l’estudi.

—O sigui que aquesta etapa en què es troba d’enregistrar el disc és la que li agrada més?

—Sí, m’ho estic passant teta. L’estudi és el meu hàbitat natural perquè sóc més creador que intèrpret.

—Ara que s’ha tancat l’etapa Sau, n’està orgullós?

—Absolutament.

—Què és el que en destacaria més?

—Que vam ser capaços de passar catorze anys treballant fent música i passant-nos-ho bé junts i d’una forma absolutament civilitzada. Sempre vam posar la relació personal per davant de qualsevol altra cosa.

—Ha quedat gravat material antic de Sau que no s’hagi editat?

—No. Hi ha concerts i altres coses però no hi ha res que pensi editar. Quan fèiem un disc potser ens sobrava material, però si sobrava en aquell moment continua sobrant ara.

“Hem fet un homenatge al Carles i l’hem fet tan bé com hem sabut. El que no volem fer és passar-nos la vida mirant enrere. Parlant d’ell sí, perquè és un plaer, però jo i la banda tenim ganes de mirar endavant.”

Joaquim Vilarnau